

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

13 noiembrie 2025*

„Trimitere preliminară – Prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice – Directiva 2002/58/CE – Articolul 13 alineatele (1) și (2) – Comunicări nesolicitate – Noțiunea de comunicare efectuată «în scopuri de marketing direct» – Obținere de date de contact electronic «în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu» – Înscriere pe o platformă online care dă acces la un conținut suplimentar – Trimitere prin poștă electronică a unei informări zilnice – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 6 – Legalitatea prelucrării – Articolul 95 – Relația cu Directiva 2002/58”

În cauza C-654/23,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel București (România), prin decizia din 20 martie 2023, primită de Curte la 2 noiembrie 2023, în procedura

Inteligo Media SA

împotriva

Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP),

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul F. Biltgen, președinte de cameră, domnul T. von Danwitz, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei întâi, doamna I. Ziemele (raportoare) și domnii A. Kumin și S. Gervasoni, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna R. Șereș, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 noiembrie 2024,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Inteligo Media SA, de S. A. Opriș și A.-M. Radu, avocate;

* Limba de procedură: română.

- pentru Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP), de A. G. Opre, în calitate de agent;
- pentru guvernul român, de R. Antonie, E. Gane și L. Ghiță, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de A. Bouchagiar, P.-J. Loewenthal și L. Nicolae, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 martie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO 2009, L 337, p. 11) (denumită în continuare „Directiva 2002/58”), precum și a articolului 6 alineatul (1), a articolului 83 alineatul (2) și a articolului 95 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „RGPD”) coroborat cu articolul 15 alineatul (2) din Directiva 2002/58.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Inteligo Media SA, pe de o parte, și Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP, România), pe de altă parte, în legătură cu sancțiunea contravențională aplicată acestei societăți pentru motivul că ar fi prelucrat date cu caracter personal ale clienților săi fără consimțământul lor.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2002/58

- 3 Considerentele (2), (10), (40) și (41) ale Directivei 2002/58 au următorul cuprins:

„(2) Prezenta directivă dorește respectarea drepturilor fundamentale și a principiilor recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Directiva caută să asigure în special respectarea deplină a drepturilor menționate la articolele 7 și 8 ale cartei.

[...]

(10) În sectorul comunicațiilor electronice, Directiva 95/46/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)] se aplică în special acelor chestiuni care privesc protejarea drepturilor și libertăților fundamentale care nu sunt acoperite în mod anume de dispozițiile prezentei directive, inclusiv obligațiile de control și drepturile persoanelor individuale. [...]

[...]

(40) Abonații trebuie protejați împotriva încălcării dreptului lor la confidențialitate prin comunicații nesolicitate în scopuri direct comerciale, mai ales prin intermediul roboților de apelare automată, faxuri sau poșta electronică sau chiar mesaje SMS. Aceste tipuri de comunicații comerciale nesolicitate pot fi pe de o parte relativ ușor și ieftin de trimis, dar pe de altă parte pot constitui o povară și cauza costuri suplimentare celui care le primește. Mai mult, în unele cazuri volumul acestora poate constitui o problemă pentru rețelele de comunicații electronice și pentru echipamentele terminale. Pentru astfel de forme de comunicații nesolicitate în scopuri comerciale directe, este justificat să se ceară obținerea acordului prealabil explicit al destinatarului înainte de adresarea de astfel de comunicații. Piața unică necesită o abordare armonizată pentru a asigura norme simple și valabile în întreaga Comunitate pentru întreprinderi și utilizatori persoane fizice.

(41) În contextul unei relații [cu un] client existente, este firesc să se permită folosirea detaliilor de contact electronice pentru ofertele de produse sau servicii similare, dar numai de către aceeași companie care a obținut detaliile de contact în conformitate cu Directiva 95/46/CE. La obținerea detaliilor de contact, abonatul trebuie informat despre folosirea lor ulterioară în scopuri comerciale directe într-un mod clar și precis și trebuie să aibă posibilitatea de a refuza o astfel de utilizare. Această posibilitate trebuie oferită împreună cu fiecare mesaj ulterior conținând informații comerciale directe, în mod gratuit, cu excepția costurilor cauzate de transmiterea refuzului.”

4 Articolul 1 din Directiva 2002/58, intitulat „Sfera de aplicare și scopul”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezenta directivă prevede armonizarea dispozițiilor naționale, lucru necesar în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și a libertăților fundamentale, în special a dreptului la confidențialitate și la respectarea vieții private, în domeniul prelucrării de date cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice și a asigurării liberei circulații a acestor date și a serviciilor și echipamentelor de comunicații electronice în interiorul Comunității.

(2) Prevederile prezentei directive precizează și completează Directiva 95/46/CE în scopurile menționate la alineatul (1). Mai mult, acestea sunt menite a asigura protecția intereselor legitime ale abonaților persoane juridice.”

5 Articolul 2 din Directiva 2002/58, intitulat „Definiții”, prevede la al doilea paragraf:

„Se aplică de asemenea următoarele definiții:

[...]

(d) «comunicație» înseamnă orice informație trimisă sau transmisă între un număr finit de părți prin intermediul unui serviciu public de comunicații electronice. Această categorie nu include informațiile transmise în cadrul unui serviciu de radiodifuziune pentru public prin intermediul unei rețele de comunicații electronice, în măsura în care aceste informații nu pot fi relaționate cu un abonat sau cu un utilizator identificabil care primește informația;

[...]

(h) «poștă electronică» înseamnă orice mesaj text, vocal sau conținând sunete sau imagini trimis prin intermediul unei rețele de comunicații publice care poate fi stocat în rețea sau în echipamentul terminal al destinatarului până la deschiderea sa de către acesta;

[...]”

6 Potrivit articolului 13 din această directivă, intitulat „Comunicările nesolicitate”:

„(1) Folosirea sistemelor de apelare și comunicare automate, fără intervenție umană (mașini de apelare automată), a faxurilor sau a poștei electronice în scopuri de marketing direct este permisă numai în legătură cu acei abonați sau utilizatori care și-au dat în prealabil consimțământul.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1), în cazul în care o persoană fizică sau juridică obține de la clienții săi datele de contact electronic pentru poștă electronică, în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, aceeași persoană fizică sau juridică poate folosi respectivele date de contact electronic pentru promovarea directă a propriilor produse sau servicii similare, cu condiția ca respectivilor clienți să li se ofere în mod clar și distinct posibilitatea de a se opune, într-un mod simplu și gratuit, folosirii datelor lor de contact electronic în momentul culegerii acestora și cu ocazia fiecărui mesaj ulterior, în cazul în care clientul nu a refuzat inițial utilizarea acestor date în scopurile indicate.

[...]

(4) În orice caz, este interzisă trimiterea de mesaje electronice în scopuri de promovare directă de produse sau servicii cu ascunderea identității expeditorului sau cu indicarea unei identități false a acestuia, cu încălcarea articolului 6 din Directiva 2000/31/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257)], fără indicarea unei adrese valabile la care destinatarul să poată trimite o cerere de încetare a trimiterii de astfel de comunicări sau cu încurajarea destinatarilor să viziteze site-uri care contravin articolului respectiv.

[...]”

RGPD

7 Considerentul (173) al RGPD are următorul cuprins:

„Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor aspectelor referitoare la protecția drepturilor și libertăților fundamentale legate de prelucrarea datelor cu caracter personal, care nu fac obiectul unor obligații specifice cu același obiectiv ca cel stabilit în [Directiva 2002/58], inclusiv obligațiile

privind operatorul și drepturile persoanelor fizice. Pentru a se clarifica relația dintre prezentul regulament și [Directiva 2002/58], respectiva directivă ar trebui să fie modificată în consecință. După adoptarea prezentului regulament, [Directiva 2002/58] ar trebui să fie revizuită în special pentru a se asigura coerența cu prezentul regulament.”

- 8 Articolul 5 din acest regulament, intitulat „Principii legate de prelucrarea datelor cu caracter personal”, prevede la alineatul (1):

„Datele cu caracter personal sunt:

- (a) prelucrate în mod legal, echitabil și transparent față de persoana vizată («legalitate, echitate și transparență»);
- (b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri; prelucrarea ulterioară în scopuri de arhivare în interes public, în scopuri de cercetare științifică sau istorică ori în scopuri statistice nu este considerată incompatibilă cu scopurile inițiale, în conformitate cu articolul 89 alineatul (1) («limitări legate de scop»);

[...]”

- 9 Articolul 6 din regulamentul menționat, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal pentru unul sau mai multe scopuri specifice;
- (b) prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care persoana vizată este parte sau pentru a face demersuri la cererea persoanei vizate înainte de încheierea unui contract;

[...]

- (f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.”

- 10 Articolul 7 din același regulament, intitulat „Condiții privind consimțământul”, are următorul cuprins:

„(1) În cazul în care prelucrarea se bazează pe consimțământ, operatorul trebuie să fie în măsură să demonstreze că persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal.

(2) În cazul în care consimțământul persoanei vizate este dat în contextul unei declarații scrise care se referă și la alte aspecte, cererea privind consimțământul trebuie să fie prezentată într-o formă care o diferențiază în mod clar de celelalte aspecte, într-o formă inteligibilă și ușor

accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu. Nicio parte a respectivei declarații care constituie o încălcare a prezentului regulament nu este obligatorie.

[...]

(4) Atunci când se evaluează dacă consimțământul este dat în mod liber, se ține seama cât mai mult de faptul că, printre altele, executarea unui contract, inclusiv prestarea unui serviciu, este condiționată sau nu de consimțământul cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal care nu este necesară pentru executarea acestui contract.”

- 11 Potrivit articolului 83 din RGPD, intitulat „Condiții generale pentru impunerea amenzilor administrative”:

„(1) Fiecare autoritate de supraveghere asigură faptul că impunerea unor amenzi administrative în conformitate cu prezentul articol pentru încălcările prezentului regulament menționate la alineatele (4), (5) și, (6) este, în fiecare caz, eficace, proporțională și disuasivă.

(2) În funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte, amenzile administrative sunt impuse în completarea sau în locul măsurilor menționate la articolul 58 alineatul (2) literele (a)-(h) și (j). Atunci când se ia decizia dacă să se impună o amendă administrativă și decizia cu privire la valoarea amenzii administrative în fiecare caz în parte, se acordă atenția cuvenită următoarelor aspecte:

- (a) natura, gravitatea și durata încălcării, ținându-se seama de natura, domeniul de aplicare sau scopul prelucrării în cauză, precum și de numărul persoanelor vizate afectate și de nivelul prejudiciilor suferite de acestea;
- (b) dacă încălcarea a fost comisă intenționat sau din neglijență;
- (c) orice acțiuni întreprinse de operator sau de persoana împuternicită de operator pentru a reduce prejudiciul suferit de persoana vizată;
- (d) gradul de responsabilitate al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator ținându-se seama de măsurile tehnice și organizatorice implementate de aceștia în temeiul articolelor 25 și 32;
- (e) eventualele încălcări anterioare relevante comise de operator sau de persoana împuternicită de operator;
- (f) gradul de cooperare cu autoritatea de supraveghere pentru a remedia încălcarea și a atenua posibilele efecte negative ale încălcării;
- (g) categoriile de date cu caracter personal afectate de încălcare;
- (h) modul în care încălcarea a fost adusă la cunoștința autorității de supraveghere, în special dacă și în ce măsură operatorul sau persoana împuternicită de operator a notificat încălcarea;
- (i) în cazul în care măsurile menționate la articolul 58 alineatul (2) au fost dispuse anterior împotriva operatorului sau persoanei împuternicite de operator în cauză cu privire la același obiect, respectarea respectivelor măsuri;

- (j) aderarea la coduri de conduită aprobate, în conformitate cu articolul 40, sau la mecanisme de certificare aprobate, în conformitate cu articolul 42; și
- (k) orice alt factor agravant sau atenuant aplicabil circumstanțelor cazului, cum ar fi beneficiile financiare dobândite sau pierderile evitate în mod direct sau indirect de pe urma încălcării.

[...]

(5) Pentru încălcările dispozițiilor următoare, în conformitate cu alineatul (2), se aplică amenzi administrative de până la 20 000 000 [de euro] sau, în cazul unei întreprinderi, de până la 4 % din cifra de afaceri mondială totală anuală corespunzătoare exercițiului financiar anterior, luându-se în calcul cea mai mare valoare:

- (a) principiile de bază pentru prelucrare, inclusiv condițiile privind consimțământul, în conformitate cu articolele 5, 6, 7 și 9;

[...]

12 Articolul 95 din acest regulament, intitulat „Relația cu [Directiva 2002/58]”, prevede:

„Prezentul regulament nu impune obligații suplimentare pentru persoanele fizice sau juridice în ceea ce privește prelucrarea în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în rețelele de comunicații publice din Uniune[a Europeană], cu privire la aspectele pentru care acestora le revin obligații specifice cu același obiectiv prevăzut în [Directiva 2002/58].”

Directiva 2000/31

13 Articolul 2 din Directiva 2000/31, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, următorii termeni au înțelesurile de mai jos:

[...]

(f) «comunicare comercială»: orice formă de comunicare destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei întreprinderi, organizații sau persoane care efectuează o activitate comercială, industrială, meșteșugărească sau exercită una din profesiile reglementate. Următoarele comunicări nu constituie, în sine, comunicări comerciale:

- informații care permit accesul direct la activitatea întreprinderii, organizației sau persoanei, în special un nume de domeniu sau o adresă de poștă electronică;
- comunicări legate de bunurile, serviciile sau imaginea întreprinderii, organizației sau persoanei, elaborate în mod independent, în special când acestea nu sunt furnizate în contrapartidă financiară;

[...]

14 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Informații de furnizat”, prevede:

„În plus față de celelalte cerințe stabilite în dreptul comunitar, statele membre veghează ca acele comunicări comerciale care fac parte dintr-un serviciu al societății informaționale sau care constituie un astfel de serviciu să îndeplinească cel puțin următoarele condiții:

- (a) comunicarea comercială trebuie să poată fi identificată în mod clar ca atare;
- (b) persoana fizică sau juridică pe seama căreia se face comunicarea comercială să poată fi identificată în mod clar;
- (c) ofertele promoționale, cum ar fi reducerile de preț, primele și cadourile, în cazul în care sunt permise în statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii, să poată fi identificate în mod clar ca atare, iar condițiile pentru a beneficia de acestea să fie ușor accesibile și prezentate clar și neechivoc;
- (d) concursurile și jocurile promoționale, în cazul în care sunt permise în statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii, să poată fi identificate în mod clar ca atare, iar condițiile de participare să fie ușor accesibile și prezentate clar și neechivoc.”

Dreptul român

Legea nr. 506/2004

15 Articolul 1 alineatele (2) și (3) din Legea nr. 506 din 17 noiembrie 2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protejarea vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 1101 din 25 noiembrie 2004) prevede:

„(2) Prevederile prezentei legi se aplică prelucrării de date cu caracter personal legate de furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului prin intermediul rețelelor publice de comunicații electronice, inclusiv al rețelelor publice de comunicații electronice care presupun dispozitive de colectare a datelor și de identificare.

(3) Prevederile prezentei legi se completează cu prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [(*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001)].”

16 Articolul 2 din Legea nr. 506/2004 prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc după cum urmează:

[...]

- (d) comunicare – orice informație schimbată sau transmisă între un număr determinat de participanți prin intermediul unui serviciu de comunicații electronice destinat publicului; aceasta nu include informația transmisă publicului printr-o rețea de comunicații electronice ca parte a unui serviciu de programe audiovizuale, în măsura în care nu poate fi stabilită o legătură între informația în cauză și abonatul sau utilizatorul identificabil care o primește;

[...]

(2) În cuprinsul prezentei legi sunt, de asemenea, aplicabile definițiile prevăzute [...] la articolul 1 punctele 1 și 8 din Legea nr. 365 [din 7 iunie 2002] privind comerțul electronic, republicată [în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 959 din 29 noiembrie 2006] [...].”

17 Potrivit articolului 12 alineatele (1) și (2) din Legea nr. 506/2004:

„(1) Este interzisă efectuarea de comunicări comerciale prin utilizarea unor sisteme automate de apelare și comunicare care nu necesită intervenția unui operator uman, prin fax ori prin poștă electronică sau prin orice altă metodă care folosește serviciile de comunicații electronice destinate publicului, cu excepția cazului în care abonatul sau utilizatorul vizat și-a exprimat în prealabil consimțământul expres pentru a primi asemenea comunicări.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alineatului (1), dacă o persoană fizică sau juridică obține în mod direct adresa de poștă electronică a unui client, cu ocazia vânzării către acesta a unui produs sau serviciu, în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, persoana fizică sau juridică în cauză poate utiliza adresa respectivă în scopul efectuării de comunicări comerciale referitoare la produse sau servicii similare pe care acea persoană le comercializează, cu condiția de a oferi în mod clar și expres clienților posibilitatea de a se opune printr-un mijloc simplu și gratuit unei asemenea utilizări, atât la obținerea adresei de poștă electronică, cât și cu ocazia fiecărui mesaj, în cazul în care clientul nu s-a opus inițial.”

18 Articolul 13 alineatele (1), (2) și (5) din Legea nr. 506/2004 are următorul cuprins:

„(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

[...]

q) nerespectarea prevederilor articolului 12 privind comunicările nesolicitate.

(2) Contravențiile prevăzute la alineatul 1 literele a)-l), n), o) și q) se sancționează cu amendă de la 5 000 [de lei românești (RON) (aproximativ 984 de euro)] la 100 000 [de RON (aproximativ 19 697 de euro)], iar pentru societățile comerciale cu o cifră de afaceri de peste 5 000 000 [de RON (aproximativ 984 892 de euro)], [...] cu amendă în cuantum de până la 2 % din cifra de afaceri.

[...]

(5) Constatarea contravențiilor prevăzute la alineatul (1) literele a)-j) și l)-q) și aplicarea sancțiunilor se fac de personalul împuternicit în acest scop al ANSPDCP.”

Legea nr. 365/2002

19 Articolul 1 punctul 8 din Legea nr. 365/2002 prevede:

„În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

[...]

8. comunicare comercială – orice formă de comunicare destinată să promoveze, direct sau indirect, produsele, serviciile, imaginea, numele sau denumirea, semnătura sau sigla unui comerciant sau a unui membru al unei profesii reglementate; nu constituie prin ele însele comunicări comerciale următoarele: informațiile permițând accesul direct la activitatea unei persoane fizice sau juridice, în special pe nume de domeniu sau o adresă de poștă electronică, comunicările legate de produsele, serviciile, imaginile, numele sau mărcile unei persoane fizice sau juridice, efectuate de un terț independent față de persoana în cauză, mai ales atunci când sunt realizate cu titlu gratuit”.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 20 Inteligo Media este editorul publicației de presă online avocatnet.ro, destinată informării publicului larg, nespecialist în domeniul juridic, cu privire la modificările legislative apărute zilnic în România.
- 21 La 27 iulie 2018, această societate a introdus, cu denumirea comercială „Serviciu Premium”, un sistem de abonament cu plată pentru o parte din conținutul furnizat cititorilor săi. La data faptelor din litigiul principal, societatea menționată permitea vizualizarea gratuită de către orice utilizator a unui număr maxim de șase articole pe lună. Pentru a accesa articole suplimentare, utilizatorul în cauză trebuia, într-o primă etapă, să creeze un cont gratuit pe platforma online în discuție, ceea ce presupunea acceptarea de către acest utilizator a termenilor și condițiilor contractuale de furnizare a „Serviciului Premium”. Prin abonarea la acest serviciu, utilizatorul menționat primea dreptul de a accesa gratuit două articole suplimentare lunar, de a primi gratuit prin e-mail informarea zilnică, denumită „Personal Update”, care oferea o privire de ansamblu asupra evoluțiilor legislative din ziua precedentă, cu hiperlinkuri către articolele relevante disponibile pe această platformă, precum și dreptul de a accesa, opțional și contra cost, toate articolele publicației și de a primi prin e-mail versiunea integrală a acestei informări, denumită „Sinteze Informative”.
- 22 La crearea acestui cont, utilizatorii puteau alege să nu primească informarea „Personal Update”, bifând căsuța „Nu vreau să primesc «Personal Update»” din formularul online care trebuia completat în acest scop. De asemenea, de fiecare dată când primeau această informare, utilizatorii care nu mai doreau să o primească puteau apăsa butonul „DEZABONARE”.
- 23 La 26 septembrie 2019, ANSPDCP a întocmit un proces-verbal de sancționare contravențională prin care a aplicat Inteligo Media o amendă în cuantum de 42 714 RON (aproximativ 9 000 de euro) pentru încălcarea articolului 5 alineatul (1) literele (a) și (b), a articolului 6 alineatul (1) litera (a) și a articolului 7 din RGPD. ANSPDCP a considerat că această societate nu a putut face dovada obținerii consimțământului explicit pentru un număr de 4 357 de utilizatori pentru prelucrarea datelor lor cu caracter personal (e-mail, parolă, nume de utilizator) și că a prelucrat aceste date într-un mod incompatibil cu scopul pentru care fuseseră inițial colectate. Astfel, datele menționate, colectate inițial în scopul executării contractului în cauză, ar fi fost prelucrate pentru transmiterea informării „Personal Update”.
- 24 Inteligo Media a formulat contestație la Tribunalul București (România), solicitând în principal anularea acestui proces-verbal.

- 25 În susținerea cererii sale, Inteligo Media a arătat printre altele că, din cauza conținutului său cu caracter primordial editorial, informarea „Personal Update” nu întrunea condițiile prevăzute de lege pentru a fi calificată drept „comunicare comercială”. Cu toate acestea, din precauție, prelucrarea datelor cu caracter personal prin transmiterea respectivei informări s-ar fi întemeiat pe articolul 12 alineatul (2) din Legea nr. 506/2004, care transpune în dreptul român articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58, și pe articolul 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD. Această societate ar fi oferit astfel utilizatorilor dreptul de a se opune la primirea informării menționate, precum și dreptul de a se dezabona după primirea unei asemenea informări.
- 26 Prin sentința din 5 iunie 2020, Tribunalul București a respins contestația respectivă, însușindu-și argumentele invocate de ANSPDCP.
- 27 Prin decizia din 15 aprilie 2021, Curtea de Apel București (România), pronunțându-se cu privire la apelul formulat de Inteligo Media împotriva acestei sentințe, a anulat-o și a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul București, pentru motivul că această din urmă instanță nu motivase suficient sentința menționată.
- 28 După rejudecarea cauzei, printr-o sentință pronunțată la 15 decembrie 2021, Tribunalul București a admis în parte cererea formulată de Inteligo Media și a redus cuantumul amenzii aplicate acesteia de ANSPDCP. Tribunalul a menținut însă constatarea contravenției care figura în procesul-verbal de constatare a contravenției din 26 septembrie 2019.
- 29 Sesizată cu apelurile declarate împotriva acestei sentințe de Inteligo Media și de ANSPDCP, Curtea de Apel București, care este instanța de trimitere, consideră că soluționarea litigiului principal depinde de identificarea temeiului juridic al prelucrării datelor cu caracter personal în discuție în litigiul principal și a condițiilor care trebuie îndeplinite pentru ca o astfel de prelucrare să poată fi considerată legală în raport cu Directiva 2002/58 și cu RGPD.
- 30 Potrivit acestei instanțe, este necesar, mai întâi, să se clarifice, în primul rând, condițiile în care se poate considera că adresa de e-mail a unui utilizator a fost obținută „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu” în sensul articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58, în al doilea rând, domeniul de aplicare al noțiunii de „marketing direct” care figurează la acest articol 13 și, în al treilea rând, dacă această noțiune este echivalentă cu cea de „comunicare comercială” utilizată de legiuitorul român cu ocazia transpunerii articolului 13 menționat.
- 31 În continuare, în cazul în care, în speță, adresele de e-mail ale utilizatorilor nu ar fi fost obținute „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu” în sensul articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58, ar trebui să se stabilească dacă transmiterea prin e-mail a informării „Personal Update” intră în domeniul de aplicare al articolului 13 alineatul (1) din această directivă, precum și al dispozițiilor care prevăd o sancțiune pentru o eventuală încălcare a acestuia.
- 32 În sfârșit, instanța de trimitere consideră necesar să se clarifice obligațiile care revin unei autorități de supraveghere atunci când aplică articolul 83 alineatul (2) din RGPD, în măsura în care acestea nu ar reieși cu claritate din cuprinsul respectivei dispoziții.

33 În aceste condiții, Curtea de Apel București a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curtii următoarele întrebări preliminare:

- „1) În situația în care un editor de publicație de presă online de informare a publicului larg, nespecialist în domeniu, cu privire la modificările legislative apărute zilnic în România obține adresa de e-mail a unui utilizator cu ocazia creării de către acesta din urmă, cu titlu gratuit, a unui cont de utilizator care îi conferă dreptul (i) de a accesa cu titlu gratuit un număr suplimentar de articole ale publicației în cauză, (ii) de a primi prin e-mail o informare zilnică cuprinzând o sinteză cu noutăți legislative tratate în articole din cadrul publicației și hiperlinkuri către respectivele articole și (iii) de a accesa contra cost articole și analize suplimentare și/sau mai extinse ale publicației față de informarea zilnică transmisă gratuit:
- a) este adresa de e-mail respectivă obținută de editorul publicației de presă online «în contextul vânzării unui produs sau [a unui] serviciu», în sensul articolului 13 alineatul (2) din [Directiva 2002/58]?
 - b) transmiterea de către editorul de presă a unei informări de tipul celei descrise la punctul (ii) reprezintă «promovarea directă a propriilor produse sau servicii similare» în sensul articolului 13 alineatul (2) din [Directiva 2002/58]?
- 2) Dacă răspunsurile la [prima întrebare] literele a) și b) sunt afirmative, care dintre condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(f) din [RGPD] trebuie interpretate ca fiind aplicabile atunci când editorul folosește adresa de e-mail a utilizatorului în scopul transmiterii unei informări zilnice de tipul celei descrise la [prima întrebare] punctul (ii), cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 13 alineatul (2) din [Directiva 2002/58]?
- 3) Articolul 13 alineatul (1) și alineatul (2) din [Directiva 2002/58] trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care utilizează noțiunea de «comunicare comercială» prevăzută de articolul 2 litera (f) din Directiva [2000/31] în locul noțiunii de «marketing direct» prevăzute de [Directiva 2002/58]? Dacă răspunsul este negativ, o informare de tipul celei descrise la [prima întrebare] punctul (ii) reprezintă «comunicare comercială» în sensul articolului 2 litera (f) din [Directiva 2000/31]?
- 4) Dacă răspunsurile la [prima întrebare] literele (a) și (b) sunt negative:
- a) reprezintă transmiterea prin e-mail a unei informări zilnice de tipul celei descrise la [prima întrebare] punctul (ii) de mai sus «[f]olosirea [...] poștei electronice în scopuri de marketing direct» în sensul articolului 13 alineatul (1) din Directiva [2002/58]? respectiv
 - b) articolul 95 din [RGPD] coroborat cu articolul 15 alineatul (2) din Directiva [2002/58] trebuie interpretat în sensul că neîndeplinirea condițiilor cu privire la obținerea unui consimțământ valabil al utilizatorului potrivit articolului 13 alineatul (1) din Directiva [2002/58] va fi sancționată potrivit articolului 83 din [RGPD] sau potrivit dispozițiilor dreptului național din actul de transpunere a Directivei [2002/58] care, la rândul său, conține sancțiuni aplicabile specifice?
- 5) Articolul 83 alineatul (2) din [RGPD] trebuie interpretat în sensul că o autoritate de supraveghere care ia decizia dacă să impună o amendă administrativă, precum și decizia cu privire la valoarea amenzii administrative în fiecare caz în parte are obligația de a analiza și a explica în actul administrativ de sancționare impactul fiecăruia dintre criteriile prevăzute la literele (a)-(k) asupra deciziei de a impune o amendă, respectiv asupra deciziei cu privire la cuantumul amenzii aplicate?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare și la a patra întrebare litera a)

- 34 Prin intermediul primei întrebări și al celei de a patra întrebări litera a), care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58 trebuie interpretat în sensul că adresa de e-mail a unui utilizator este obținută de editorul unei publicații online „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu”, în sensul acestui articol 13 alineatul (2), atunci când respectivul utilizator creează un cont gratuit pe platforma online a acestuia care îi dă dreptul de a accesa gratuit un anumit număr de articole ale publicației amintite, de a primi gratuit prin e-mail o informare zilnică ce conține un rezumat al noutăților legislative tratate în articole ale acestei publicații, inclusiv hiperlinkuri către acestea din urmă, precum și dreptul de a accesa contra cost articole și analize suplimentare ale publicației menționate, iar transmiterea unei astfel de informări reprezintă o folosire a poștei electronice „în scopuri de marketing direct” pentru „produse sau servicii similare” în sensul acestei din urmă dispoziții.
- 35 Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie amintit că, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2002/58, aceasta prevede printre altele armonizarea dispozițiilor naționale, lucru necesar în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale, în special a dreptului la confidențialitate și la respectarea vieții private, în domeniul prelucrării de date cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice.
- 36 Articolul 2 litera (d) din Directiva 2002/58 prevede o definiție largă a noțiunii de „comunicație”, care include orice informație trimisă sau transmisă între un număr finit de părți prin intermediul unui serviciu public de comunicații electronice.
- 37 Articolul 13 din Directiva 2002/58, intitulat „Comunicările nesolicitate”, permite la alineatul (1) folosirea unor diferite tipuri de comunicări, și anume, printre altele, poșta electronică în scopuri de marketing direct, cu condiția ca aceasta să fie în legătură cu abonați sau utilizatori care și-au dat în prealabil consimțământul.
- 38 Ca excepție de la cerința unui astfel de consimțământ, articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 prevede că, în cazul în care o persoană fizică sau juridică obține de la clienții săi datele de contact electronic pentru poșta electronică, în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu, în conformitate cu Directiva 95/46 sau cu RGPD, aceeași persoană fizică sau juridică poate folosi respectivele date de contact electronic pentru promovare directă cu condiția să respecte cerințele enunțate de această dispoziție.
- 39 Din modul de redactare al dispozițiilor prevăzute la punctele 37 și 38 din prezenta hotărâre reiese că acestea au vocația să se aplice doar comunicărilor efectuate „în scopuri de marketing direct”. În consecință, pentru a răspunde la prima întrebare și la a patra întrebare litera (a), trebuie să se stabilească, într-o primă etapă, dacă comunicarea unei informări precum cea în discuție în litigiul principal are ca scop marketingul direct și, în cazul unui răspuns afirmativ, într-o a doua etapă, dacă datele de contact electronic ale utilizatorilor în cauză au fost obținute de expeditorul acestei comunicări „în contextul vânzării [...] unui serviciu”, în sensul articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58.

- 40 Potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării uniforme a unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul în care se înscrie această dispoziție și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punctul 12, precum și Hotărârea din 1 august 2025, Alace și Canpelli, C-758/24 și C-759/24, EU:C:2025:591, punctul 91).
- 41 În ceea ce privește, în primul rând, formularea articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58, trebuie să se constate că această dispoziție nu cuprinde nicio indicație cu privire la semnificația noțiunii de comunicare efectuată „în scopuri de marketing direct”. Din jurisprudența Curții reiese însă că aceasta acoperă comunicările care urmăresc un scop comercial și se adresează direct și individual unui consumator (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2021, StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, punctul 47).
- 42 În lumina acestor criterii, Curtea a statuat că mesaje publicitare care vizează promovarea unor servicii, difuzate sub forma unui mesaj electronic, astfel încât apar direct în cutia poștală de primire a contului de e-mail privat al utilizatorului vizat, constituie asemenea comunicări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2021, StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, punctul 48).
- 43 În speță, după cum reiese din decizia de trimitere, comunicarea în discuție în litigiul principal constă într-o informare zilnică, difuzată sub forma unui e-mail, care conține un rezumat al noutăților legislative tratate în articolele unei publicații de presă online, precum și hiperlinkuri către aceste articole. Doar urmând respectivele hiperlinkuri utilizatorii în cauză pot consulta conținutul complet al acestora, gratuit în limita a opt articole pe lună și contra cost pentru toate articolele disponibile pe platforma online operată de Inteligo Media.
- 44 Împrejurarea evocată de instanța de trimitere potrivit căreia, în măsura în care conține un rezumat al subiectelor tratate în articolele acestei publicații, comunicarea respectivă are de asemenea un conținut informativ nu poate presupune că aceasta ar trebui exclusă din noțiunea de comunicare efectuată „în scopuri de marketing direct” în sensul articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58 și, prin urmare, din domeniul de aplicare al acestei dispoziții.
- 45 Dimpotrivă, așa cum a arătat domnul avocat general în esență la punctele 32-34 din concluzii, o asemenea comunicare este destinată să stimuleze utilizatorii în cauză să acceseze conținutul cu plată furnizat de un editor de presă, favorizând epuizarea numărului de articole care pot fi consultate gratuit pe platforma online în discuție și încheierea unui abonament integral. Ea vizează astfel să promoveze vânzarea acestui conținut și urmărește, în consecință, un scop comercial în sensul jurisprudenței citate la punctul 41 din prezenta hotărâre. În plus, în măsura în care această comunicare, difuzată sub forma unui e-mail, apare direct în cutia poștală de primire a contului de e-mail privat al destinatarilor săi, este necesar să se considere că ea este efectuată „în scopuri de marketing direct” în sensul articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58, independent de aspectul dacă această finalitate poate fi dedusă doar din conținutul comunicării menționate sau din structura ofertei expeditorului acesteia.
- 46 Această interpretare a noțiunii de comunicare efectuată „în scopuri de marketing direct” este confirmată, în al doilea rând, de contextul în care se înscrie ea și de obiectivele urmărite de Directiva 2002/58.

- 47 În această privință, trebuie arătat că articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2002/58 prevede o normă de principiu care condiționează transmiterea comunicărilor nesolicitate care intră în domeniul său de aplicare de cerința de a obține un consimțământ prealabil din partea destinatarului lor.
- 48 În lipsa unui astfel de consimțământ, o asemenea comunicare nu este permisă decât dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58. Dispoziția menționată impune mai întâi ca, în conformitate cu Directiva 95/46 sau, după caz, cu RGPD, expeditorul comunicării în cauză să fi obținut de la destinatarii acesteia datele lor de contact electronic pentru poșta electronică, în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu. În continuare, aceste date de contact electronic pot fi folosite pentru promovare directă cu condiția ca respectiva promovare să privească produse sau servicii similare furnizate de acest expeditor. În sfârșit, această utilizare este supusă condiției ca destinatarii respectivi să aibă în mod clar și distinct posibilitatea de a se opune, într-un mod simplu și gratuit, folosirii datelor lor de contact electronic în momentul culegerii acestora și cu ocazia fiecărui mesaj în cazul în care aceștia nu au refuzat inițial o asemenea utilizare.
- 49 În plus, articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2002/58 interzice în toate cazurile trimiterea de mesaje electronice în scopuri de promovare directă cu ascunderea identității expeditorului sau cu indicarea unei identități false a acestuia, cu încălcarea articolului 6 din Directiva 2000/31, fără indicarea unei adrese valabile la care destinatarul să poată transmite o cerere de încetare a trimiterii de astfel de comunicări sau cu încurajarea destinatarilor să viziteze site-uri internet care contravin acestui articol 6.
- 50 Toate garanțiile amintite la punctele 47-49 din prezenta hotărâre vizează realizarea obiectivelor urmărite de Directiva 2002/58, astfel cum sunt enunțate în considerentele (2) și (40) ale acesteia, care au ca scop printre altele să asigure respectarea deplină a drepturilor menționate la articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale și, în acest sens, să protejeze abonații împotriva oricărei încălcări a dreptului lor la confidențialitate prin comunicații nesolicitate în scopuri direct comerciale, mai ales prin intermediul unor roboți de apelare automată, faxuri și poșta electronică sau chiar mesaje SMS.
- 51 Orice altă interpretare ar risca să atenueze efectul util al articolului 13 din Directiva 2002/58 și să repună astfel în discuție nivelul de protecție a confidențialității prevăzut de această directivă. Într-adevăr, dacă s-ar reține o interpretare contrară, transmiterea unei comunicări precum cea în discuție în litigiul principal nu ar intra sub incidența garanțiilor prevăzute la acest articol 13, în pofida riscului de a se aduce atingere vieții private a utilizatorilor de servicii de poșta electronică.
- 52 Întrucât o comunicare precum cea în discuție în litigiul principal trebuie considerată ca fiind efectuată „în scopuri de marketing direct”, în sensul articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58, trebuie să se examineze, într-o a doua etapă, dacă este îndeplinită condiția, prevăzută la acest articol 13 alineatul (2) și menționată la punctul 39 din prezenta hotărâre, potrivit căreia datele de contact electronic ale clienților trebuie să fi fost obținute de expeditorul acestei comunicări „în contextul vânzării [...] unui serviciu”.
- 53 În primul rând, pe de o parte, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 40 din concluzii, potrivit unei definiții general acceptate, termenul „vânzare” desemnează un contract care prevede în mod necesar o plată în schimbul unui bun sau al unui serviciu. Prin urmare, acest termen nu poate acoperi decât operațiunile care presupun plata unei remunerații.

- 54 Pe de altă parte, trebuie să se constate că articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 menționează în general „servici[ile]” fără a face nicio distincție în funcție de tipul de prestație în cauză. Referitor la serviciile care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2000/31, Curtea a statuat că remunerația pentru un serviciu furnizat de un prestator în cadrul activității sale economice nu este plătită neapărat de persoanele care beneficiază de acesta. Aceasta este situația printre altele atunci când o prestație este realizată cu titlu gratuit de un prestator în scopuri publicitare pentru bunuri pe care le vinde sau pentru servicii pe care le furnizează, costul respectivei activități fiind integrat în prețul de vânzare al acestor bunuri sau al acestor servicii (Hotărârea din 15 septembrie 2016, *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, punctele 41 și 42, precum și jurisprudența citată). Aceste considerații pot fi transpuse în cadrul interpretării articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58.
- 55 Or, tocmai aceasta este situația în speță. Astfel, după cum reiese din termenii primei întrebări și din motivele deciziei de trimitere, datele de contact electronic ale utilizatorilor în cauză au fost obținute de Inteligo Media cu ocazia creării de către aceștia a unui cont gratuit pe platforma online operată de această societate, ceea ce presupunea acceptarea de către acești utilizatori a termenilor și condițiilor contractuale de furnizare a „Serviciului Premium”. Abonându-se la acest serviciu, utilizatorii menționați obțineau dreptul de a accesa gratuit un anumit număr de articole apărute în publicația respectivă și de a primi informarea „Personal Update”. Așa cum rezultă din cuprinsul punctului 45 din prezenta hotărâre, prestarea unui asemenea serviciu are mai ales un scop publicitar care constă în promovarea conținutului cu plată furnizat de Inteligo Media, costul acestui serviciu fiind integrat în prețul respectivului conținut.
- 56 În aceste condiții, la fel ca domnul avocat general la punctul 43 din concluzii, este necesar să se considere că o remunerație indirectă, integrată în prețul de vânzare al abonamentului integral oferit de acest prestator, precum cea în discuție în litigiul principal, îndeplinește cerința existenței unei plăți amintită la punctul 53 din prezenta hotărâre.
- 57 În consecință, o operațiune precum cea în cadrul căreia Inteligo Media a obținut datele de contact electronic ale utilizatorilor poate intra în sfera de aplicare a noțiunii de „vânzare [...] a unui serviciu”, în sensul articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58.
- 58 Această interpretare este, în al doilea rând, conformă cu contextul în care este utilizată această noțiune și cu obiectivele urmărite de reglementarea din care ea face parte.
- 59 În această privință, este, desigur, adevărat că articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 prevede o excepție, care derogă de la regula de principiu prevăzută la acest articol 13 alineatul (1), și că, prin urmare, trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. Totuși, *primo*, modul de redactare a articolului 13 alineatul (2) menționat nu exclude posibilitatea ca remunerația cerută pentru o operațiune de „vânzare” în sensul acestei din urmă dispoziții să fie plătită de o altă persoană decât beneficiarul produsului sau al serviciului care face obiectul respectivei operațiuni. Dimpotrivă, din acest mod de redactare rezultă că legiuitorul Uniunii s-a limitat să impună ca datele de contact electronic ale utilizatorilor în cauză să fie obținute „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu”.
- 60 *Secundo*, interpretarea termenilor articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 trebuie, în orice caz, să fie conformă cu obiectivul urmărit de această dispoziție. Rezultă că necesitatea unei asemenea interpretări stricte nu poate fi înțeleasă în sensul că permite o interpretare a acestor termeni care i-ar priva de efectul lor util (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 martie 2021, *Frenetikexito*, C-581/19, EU:C:2021:167, punctul 22 și jurisprudența citată).

- 61 Or, în ceea ce privește obiectivul urmărit de articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58, din cuprinsul considerentului (41) al respectivei directive reiese că legiuitorul Uniunii a intenționat să prevadă o derogare de la principiul care figurează la acest articol 13 alineatul (1) atunci când datele de contact electronic ale utilizatorilor în cauză au fost obținute „în contextul unei relații [cu un] client existente”, fără a caracteriza mai mult această relație.
- 62 În consecință și sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, rezultă că, în speță, este îndeplinită atât condiția potrivit căreia datele de contact electronic ale utilizatorilor în cauză trebuie să fi fost colectate „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu”, cât și cea referitoare la caracterul analog al serviciului care face obiectul promovării în cauză, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 55 și 56 din prezenta hotărâre.
- 63 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare și la a patra întrebare litera a) că articolul 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58 trebuie interpretat în sensul că adresa de e-mail a unui utilizator este obținută de editorul unei publicații online „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu”, în sensul acestui articol 13 alineatul (2), atunci când respectivul utilizator creează un cont gratuit pe platforma online a acestuia care îi dă dreptul de a accesa gratuit un anumit număr de articole ale publicației amintite, de a primi gratuit prin e-mail o informare zilnică ce conține un rezumat al noutăților legislative tratate în articole ale acestei publicații, inclusiv hiperlinkuri către acestea din urmă, precum și dreptul de a accesa contra cost articole și analize suplimentare ale publicației menționate. Transmiterea unei astfel de informări reprezintă o folosire a poștei electronice „în scopuri de marketing direct” pentru „produse sau servicii similare” în sensul acestei din urmă dispoziții.

Cu privire la a doua întrebare

- 64 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 coroborat cu articolul 95 din RGPD trebuie interpretat în sensul că, atunci când operatorul utilizează adresa de e-mail a unui utilizator pentru a-i trimite o comunicare nesolicitată, în conformitate cu acest articol 13 alineatul (2), sunt aplicabile condițiile de legalitate a prelucrării prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din acest regulament.
- 65 Așa cum a statuat Curtea în mod repetat, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD prevede o listă exhaustivă și limitativă de cazuri în care o prelucrare de date cu caracter personal poate fi considerată legală. Astfel, pentru a putea fi considerată legitimă, o prelucrare trebuie să se încadreze în unul dintre cazurile prevăzute de această dispoziție [Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 99, și Hotărârea din 9 ianuarie 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, punctul 25, precum și jurisprudența citată].
- 66 Cu toate acestea, potrivit termenilor expliți ai articolului 95 din RGPD, acest regulament nu impune obligații suplimentare pentru persoanele fizice sau juridice în ceea ce privește prelucrarea în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în rețelele de comunicații publice din Uniune cu privire la aspectele pentru care acestora le revin obligații specifice cu același obiectiv prevăzut în Directiva 2002/58/CE.

- 67 În plus, considerentul (173) al regulamentului menționat precizează în mod similar că acesta din urmă ar trebui să se aplice tuturor aspectelor referitoare la protecția drepturilor și libertăților fundamentale legate de prelucrarea datelor cu caracter personal care nu fac obiectul unor obligații specifice cu același obiectiv ca cel stabilit în Directiva 2002/58, inclusiv obligațiile privind operatorul și drepturile persoanelor fizice.
- 68 Or, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 50 din concluzii, articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 reglementează în mod exhaustiv condițiile și scopurile prelucrării, precum și drepturile persoanei vizate și impune „obligații specifice” operatorului, în sensul articolului 95 din RGPD. În consecință, legalitatea unei prelucrări de date cu caracter personal efectuate în cadrul unei comunicări care intră în domeniul de aplicare al acestui articol 13 alineatul (2) poate fi stabilită pe baza dispoziției amintite, fără a fi necesar să fie apreciată în raport cu condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(f) din RGPD.
- 69 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58 coroborat cu articolul 95 din RGPD trebuie interpretat în sensul că, atunci când operatorul utilizează adresa de e-mail a unui utilizator pentru a-i trimite o comunicare nesolicitată, în conformitate cu acest articol 13 alineatul (2), condițiile de legalitate a prelucrării prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din acest regulament nu sunt aplicabile.

Cu privire la a treia întrebare

- 70 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care utilizează noțiunea de „comunicare comercială” prevăzută la articolul 2 litera (f) din Directiva 2000/31 în locul celei de „marketing direct” și, în cazul unui răspuns negativ, dacă o informare zilnică ce conține un rezumat al unor noutăți legislative tratate în articole ale unei publicații online, inclusiv hiperlinkuri către acestea din urmă, reprezintă o „comunicare comercială” în sensul articolului 2 litera (f) menționat.
- 71 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională este posibil numai dacă este evident că interpretarea solicitată a unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 15 iunie 2021, Facebook Ireland ș.a., C-645/19, EU:C:2021:483, punctul 115, precum și jurisprudența citată).
- 72 În plus, în conformitate cu o jurisprudență de asemenea constantă, justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu (Hotărârea din 15 iunie 2021, Facebook Ireland ș.a., C-645/19, EU:C:2021:483, punctul 116, precum și jurisprudența citată).
- 73 În speță, din răspunsul dat la prima întrebare și la a patra întrebare litera a) reiese că comunicarea unei informări precum cea în discuție în litigiul principal reprezintă o comunicare efectuată „în scopuri de marketing direct”, în sensul articolului 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58. În aceste condiții, nu rezultă, pe baza indicațiilor furnizate de instanța de trimitere, că aceasta din urmă ar avea nevoie în plus de o interpretare a noțiunii de „comunicare comercială” prevăzute la articolul 2 litera (f) din Directiva 2000/31 pentru a soluționa litigiul cu care este sesizată.

74 Prin urmare, a treia întrebare este inadmisibilă.

Cu privire la a patra întrebare litera b) și la a cincea întrebare

75 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare și la a patra întrebare litera a), nu este necesar să se răspundă la a patra întrebare litera b) și la a cincea întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

76 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) Articolul 13 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009,

trebuie interpretat în sensul că

adresa de e-mail a unui utilizator este obținută de editorul unei publicații online „în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu”, în sensul acestui articol 13 alineatul (2), atunci când respectivul utilizator creează un cont gratuit pe platforma online a acestuia care îi dă dreptul de a accesa gratuit un anumit număr de articole ale publicației amintite, de a primi gratuit prin e-mail o informare zilnică ce conține un rezumat al noutăților legislative tratate în articole ale acestei publicații, inclusiv hiperlinkuri către acestea din urmă, precum și dreptul de a accesa contra cost articole și analize suplimentare ale publicației menționate. Transmiterea unei astfel de informații reprezintă o folosire a poștei electronice „în scopuri de marketing direct” pentru „produse sau servicii similare” în sensul acestei din urmă dispoziții.

2) Articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2002/58, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, coroborat cu articolul 95 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)

trebuie interpretat în sensul că,

atunci când operatorul utilizează adresa de e-mail a unui utilizator pentru a-i trimite o comunicare nesolicitată, în conformitate cu acest articol 13 alineatul (2), condițiile de legalitate a prelucrării prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din acest regulament nu sunt aplicabile.

3) A treia întrebare adresată de Curtea de Apel București (România) este inadmisibilă.

Biltgen

von Danwitz

Ziemele

Kumin

Gervasoni

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 noiembrie 2025.

Grefier

A. Calot Escobar

Președinte de cameră

F. Biltgen